

Suomalainen – Finnish

Mikä Mahdollista...

Kirjailija: John Shortell
Tekijänoikeus © 2004-2021

Tämä on tarina, joka yllättää sinut ja saattaa jopa vaikeuttaa hyväksyä sitä, mitä todella tapahtui. Jos olet kokenut ” ihme kuten ” tapahtuma itse , tai olleet todistamassa yhden , nyt tiedät, et ole yksin, ja se " ok puhua siitä. Monet näistä ihmeistä tapahtuvat ja ihmiset hylkäävät ne heidän ympärillään olevan asenteen vuoksi. Minua siunattiin äidillä, joka uskoi ihmeisiin ja edisti sitä sisälläni.

Tämä ei ole t vain tarina, se 's mahdollisuuden voit oppia, että kaikki on mahdollista omassa elämässä. Tarinan kautta puhun siitä, mitä olen oppinut ja miten olen pystynyt harjoittelemaan ja kehittämään näitä taitoja , jotka mielestäni meillä kaikilla on. En vain arvannut, mitä tarvittiin , vaikka varhain elämäni aikana luotin intuitiivisesti tietämiini ja 28 -vuotiaana aloin aktiivisesti kouluttaa , harjoitella ja kehittää näitä taitoja siinä määrin, että tämä tarina ei ollut vain mahdollinen , vaan myös ehkä, ehkä, jopa väistämätöntä . Tarkoitukseni on näyttää sinulle, että voit oppia nämä taidot ja muuttaa elämäsi riippumatta siitä, missä tilanteessa olet .

Jos olet kiinnostunut saamaan hallinnan elämästäsi ja olosuhteistasi, lue ja ota yhteyttä minuun, jotta voimme aloittaa prosessin myös sinulle. Jos olet jo ovat hallita kaikkea ja se on sileä purjehdus sinulle niin olet samaa mieltä. En etsinyt mitään sellaista mitä tarjoan täällä , koska olin jo menestynyt ja tein pienempiä ihmeitä jo elämässäni. Mitä ymmärsin on , että mitä tarjottiin minulle, kun olin 28 mahdollistavat vrk minut helposti opettaa muita tekemään juuri mitä teen. Suuren osan elämäni haluan puhua tästä on muille ja he eivät olleet paikassa, että ne hyväksytään tai ymmärtäneet mitä olin jakaa noin. Tämä ehkä sinäkin. Joidenkin meistä oppitunti on tulla paremmiksi jakamaan muiden kanssa se, mitä jo tiedämme. Joillekin teistä on ensisijaista oppia nämä tiedot itse .

Voin vakuuttaa teille, että täällä on arvoa teille, vaikka vain murtaaksemme jään, asiat, joita luulimme mahdottomiksi, ovat itse asiassa mahdollisia ja voivat jopa tulla todennäköisiksi...

Ok, joten tarina on, että nukahdin autoni rattiin ja törmäsin pylvääseen ja päädyin illalla tehohoitoyksikköön, eikä lääkintähenkilöstö odottanut minun elävän yötä. Seuraavana päivänä halusin ottaa pois 1,5 keuhkoistani ja joitain muita elimiä 2,5 päivää myöhemmin kävelin pois sairaalasta ilman leikkausta.

Joten... ..

Mikä on mahdollista, kun... ..

- Tiedän oman tarkoitukseni
- Luotan itseeni siihen pisteeseen, että olen valmis seuraamaan intohimoani ja sydämeni halua ja arvostan omaa herkkyyttäni ja inspiraatiota

Elämä ennen auto -onnettomuutta

M y koko elämänsä Tiesin auttaisi ihmiset luottavat itseään ja sisäistä intuitiota. Olen aloittanut liiketoiminnan opetuksen ihmiset missä he ovat kotoisin, minne he ovat menossa ja miksi he ovat täällä, ymmärtää itseään henkisesti. Olen opettanut tätä osa -aikaisesti vuodesta 1987 .

Sen sijaan, että kasvattaisin tätä hengellistä liiketoimintaa, hämmennyin ja aloitin uuden yrityksen .

Kun yritykseni kasvoi ja todella nousi, se johtui siitä, että olin keskittynyt auttamaan ihmisiä heidän terveydessään ja työskennellyt ahkerasti oman terveyteni eteen. Otin uskomattoman tehokkaita ravintolisiä ja jaoin kaikkien kanssa tulokset (jotka ovat saattaneet johtua näistä lisäravinteista) .

Sen jälkeen kun aloin ottaa näitä lisäravinteita, asiat näyttivät alkavan muuttua kehossani. Opin kauan sitten, kun joku käyttää lisäravinteita eikä he huomaa mitään eroa, lisäravinteet eivät ehkä riitä kyseisen henkilön tarpeisiin. Katsomassa ihmisten elämään muutosta, ja katso ING niitä näyttäessään takaisin terveytensä ja eroon ding itse kipua, että he olivat tulleet yksinkertaisesti hyväksyä, oli erittäin inspiroiva minulle. Olin viettänyt suurimman osan elämästäni tuskissa, eikä kukaan kyennyt selittämään joitain yksinkertaisia totuuksia, jotka vaikuttivat valtavasti terveyteeni, kun ne toteutin. Silloin keskityin hyvin auttamaan sitä, joka koskaan halusi apua.

Lupasin itselleni, että kun jäännöstuloni tästä terveystoiminnasta saavuttaa 5000 dollaria kuukaudessa, palaan auttamaan ihmisiä ymmärtämään itseämme hengellisesti ja elämän matkaa. Tuloni kasvoivat edelleen yli 10 000 dollaria kuukaudessa ja olin unohtanut lupaukseni. Koko painopisteeni oli ollut saada lisää tuloja. Jotenkin aloin kuunnella ihmisiä ympärilläni, joiden elämässä keskityttiin rahaan. En tajunnut olin jäljessä, mitä *minä* halusin tehdä *minun* elämää.

Kuinka usein tapahtuu, että mitä sydämemme huutavat, lykkäämme, kunnes jotain muuta on tapahtunut. Useimmille ihmisille tämä liittyy usein rahaan.

Se oli silloin

Auto -onnettomuus 29. kesäkuuta 2003

Avasin johtajaleiriä terveystoimintamme johtajille sinä viikonloppuna maaseudulla. Kaikki olivat väsyneitä ja lähtivät kotiin sunnuntai -iltapäivällä.

Lähdin noin klo 16, koska minulla oli tapaaminen kotimatalla illalliselle joidenkin asiakkaiden kanssa. Lynette (silloinen vaimoni), Helen (siskoni) ja jotkut muut vaativat jatkuvasti, että minun on matkustettava kanssani pitämään minua seurassa. Olin hyvin selvä, että minun oli mentävä yksin.

Lähdin hyvällä tuulella todella tyytyväisenä viikonloppuna tekemäämme työhön. Viikonloppuna oli tarkoitus auttaa ihmisiä olemaan vastuussa menestyksestään ja ymmärtää, että he voivat hallita elämänsä tuloksia.

Saavuini kaupunkiin noin tunnin kuluttua kolmen tunnin matkasta ja olin hyvin väsynyt ja uninen. Tämän kaupungin toisella puolella nukahdin ratissa. Ilmeisesti joku seurasi ja he sanoivat, että aloin kutomaan, mutta pysyin tien puolella ja aloin myös hidastaa.

Autoni kallistui tien toiselle puolelle vastaten ja kun törmäsin tien toisella puolella olevaan ojaan, turvatyyny täyttyi ja heräsin. Kun turvatyyny täyttyvät, auto täyttyi valkoisella jauheella, joten en nähnyt mitään. En voinut ymmärtää, miksi en voinut nähdä mitään.

Koska en nähnyt yhtään mitään, minulla ei ollut aavistustakaan mihin ohjata autoa ja osuin kantoon oikeanpuoleista oveani pitkin, ohjasin enemmän vasemmalle ja osuin sitten penkereelle, jossa oli putki (ajotie)) ja kaksi eturengasta räjähtivät. Sitten osuin oikealla puolella olevaan porttiin ja käännyin edelleen vasemmalle. Tunsin auton kulkevan alas suuren pengerryksen reunaa pitkin. Tämä oli syvä "V" -viemäri. Olin viemäriin alareunassa sitä pitkin.

Turvatyynyn pöly oli nyt laskenut tarpeeksi, jotta voisin nähdä sähköpylvään nousevan edessäni... erittäin nopeasti. Yritin ohjata pois ja auto ei vastannut ollenkaan ohjauspyörään (huomasin myöhemmin, että renkaat olivat räjähtäneet).

Heti kun näin tangon nousevan, elämäni välähti silmiäni ohi. Näin Lynnetten (silloinen vaimo) ja Amberin (tytär 3 -vuotias) ja tarkoitukseni ja tiesin, että tämä ei ole minun aikani kuolla.

Sanoin enkeleilleni painokkaasti

"Ei tämä ole, aikani eivät ole lopussa!"

Heti kun sanoin tämän, valkoinen valo tuli autoon ylhäältä ja ympäröi minut pyörteessä ja kietoi minut suojaavaan energiaan. Samaan aikaan minulle annettiin näky autosta, joka törmäsi pylvääseen ja tuli lepäämään kanssani siinä ja sitten kävelin auton eteen kahden miehen avuksi, yksi kummallakin puolella minua. Silloin tiesin, että olen kunnossa.

Rentouduin ja luovutin onnettomuuteen tietäen, että olen kunnossa. ***Minulla ei ollut mitään pelkoa ja luotin täysin .***

Pysyin tajuissani koko ajan ja kun auto pysähtyi, tiesin, että rintavammani oli vakava, mutta en koskaan sallinut edes sekunnin murto -osan ajatuksia kuolemastani. Luotin näkemykseen, jonka sain hengellisten avustajieni tiimiltä, että kävelin pois onnettomuudesta ja olin kunnossa.

Auto osui napaan (poliisi arvioi 85 km/h) auton etuosan keskelle ja sitten pysähtyi. Seuraaja sanoi, että kiihdyin napaan. Ilmeisesti tämä tapahtuu, kun ihmiset eivät ymmärrä, että he ovat painaneet kaasupoljinta, ei jarrua.

Auto pysähtyi ja kamppailin epätoivoisesti saadakseni ilmaa keuhkoihini. Se oli kuin tuulta (myöhemmin huomasin, että keuhkoni täyttyivät verestä).

Ei ollut verta missään. Itse asiassa ainoa leikkaus, jonka sain onnettomuudesta, oli pieni leikkaus oikealla säärelläni, joka valui vain yhden senttimetrin verta.

Kaksi miestä juoksi auton viereeni ja minä huusin, että auto on tullessa (turvatyynyn pöly näytti savulta), he yrittivät avata auton oven ja heiluttivat taaksepäin sähköiskuilta.

Ajattelimme, että auto oli sähköistetty auton akulla.

Nyt sain hengittää pieniä hengityksiä.

Nappasin varovasti 700 dollarin käteisruunan, joka minulla oli konsolissa ja matkapuhelimessani.

He yrittivät monta kertaa avata oven, kunnes saivat kuljettajan oven auki asettamalla sormensa oven yläosaan, jossa se oli vääntynyt, ja sitten he vetivät. Koko ajan, kun he pitivät ovea, he kokivat sähköiskuja. Jokainen paneeli autossa oli vääntynyt. Auto oli vähän lyhyempi! Kuljettajan ovi oli vaurioitunut myös ojassa olevasta kannosta.

Kun ovi oli auki, he sanoivat, että älä koske mihinkään metalliosaan. Joten heilutin hyvin varovasti liikkumalla tuumaa tuumalta ja pääsin ulos yksin. Molemmat miehet tarttuivat käsivarteen ja ohjasivat minut auton eteen, kun istuin alas. Tämä tapahtui aivan kuten minulla oli visio.

Tiesin sydämessäni, että jos makaan, kuolen. Tiesin, että jos pysyn istumassa, olen kunnossa. Istuin polvet ylös ja kädet pitivät rintaani ja pääni nojaten eteenpäin. Kun istuin alas, aloin kanavoida energiaa kehooni ja näin mielessäni kaiken sisältä korjautuvan paremmin kuin ennen. Joka sekunti keskityin käsillä olevaan työhön kehoni rakentamiseen.

Autot pysähtyivät kaikkialla.

Turvatyynyt ovat tehottomia useissa törmäysonnettomuuksissa, koska ne laukeavat ensimmäisellä törmäyksellä, joka tilanteessani oli oja eikä silloin, kun tarvitsin sitä. Turvatyyny oli silloin hyödytön, kun osuin tankoon (itse asiassa ohjauspyörästä oli pultteja, joissa osuin siihen).

Oli kello 17 sunnuntai -iltapäivällä talvella, vielä hieman valoa, mutta se oli kylmä, pilvinen ja kylmä tuuli puhalsi.

Ihmisiä juoksi ohi.

Nainen tuli kyykistyneenä viereeni ja sanoi olevansa sairaanhoitaja. Hän kysyi minulta useita kysymyksiä, joiden muistan sanoneeni olevani kunnossa, mutta loukkaantunut paljon ja minulla oli hengitysvaikeuksia.

Joku laittoi ympärilleni lämpimän hopeisen ”avaruuspeiton”. Kylmä tuuli puhalsi selkään.

Lynette matkusti noin tunnin perässäni, joten tiesin, että minun oli soitettava hänelle. Tiesin myös, että hän ei ollut vielä matkapuhelinalueella. Hänen autossaan oli Amber, April (askel tytär) ja sisareni Helen, joka oli hyvin raskaana kaksosista.

Soitin ja jätin viestin,

"Hei Kulta, kerron vain, että minulla on ollut pieni huijaus ja he vievät minut sairaalaan tarkastettavaksi. Kaikki on hyvin."

Soitin sitten Michaelille läheiselle ystävälleni, joka oli leirillä ja asui kaupungissa, jonka olin juuri tullut läpi ja joka oli vain 10 minuutin päässä.

Soitin ja sanoin:

”Michael, minulla on ollut vakava auto -onnettomuus ja tarvitsen apuasi. Lynette on pian täällä ja tarvitsen sinua tänne, kun hän saapuu tänne, olen sammunut. ”

Michael saapui paikalle noin 10 minuutissa

Pyysin Michaelia etsimään kahta miestä, jotka saivat minut ulos autosta, koska halusin kiittää heitä. Michael tuli takaisin luokseni ja sanoi, että NOBOBYn olisi pitänyt koskea autoon, koska napa, johon osuin, kantoi 66 000 voltia ja että eristeet olivat rikki ja kolme johtoa oikosulkuivat napaan ja auton läpi. Hän sanoi, että jokainen, joka kosketti autoa, todennäköisesti kuolee.

Hän liikkui väkijoukon läpi ja kysyi kaikilta, tietävätkö he, keitä ne kaksi kaveria olivat, jotka saivat minut ulos. Hän ei löytänyt niitä ja ihmiset sanoivat, ettei kukaan ollut poistunut onnettomuuspaikalta.

Poliisi tuli paikalle ja kysyi, olenko yksin autossa. Sanoin automaattisesti ”ei” enkä ajatellut ollenkaan, miksi he kysyivät minulta. He menivät pois ja tulivat takaisin ja kysyivät uudestaan, olenko yksin autossa ja sanoin taas ”Ei”. He palasivat kolmannen kerran ja kysyivät huolestuneena äänessään ”oliko ketään autossa kanssasi?”. Ymmärsin, miksi he kysyivät minulta etsiessään ruumista. Olin yllättynyt, että sanoin ei ja sanoin nyt ”Ei, autossa ei ollut ketään kanssani”.

Ambulanssi saapui paikalle.

Ambulanssin virkailija esitti minulle kysymyksiä. Sitten hän päätti, että minun on mentävä lähimmän kaupungin suureen sairaalaan

Ambulanssin virkailijat yrittivät maata minut selkärangalle. He olivat siirtäneet minua vain 2 cm taaksepäin ja huusin lopettamaan. Kipu oli uskomatonta ja tiesin, että he eivät voineet alentaa minua tällä tavalla kehoni jännityksen vuoksi. Sitten he veivät minut takaisin pystyasentoon.

Minun piti pitää kehoani tiukasti suojella sitä ilmeisillä rikkoutuneilla kylkiluilla. Tiesin, että jos he alentaisivat minua tavalla, jolla he aioivat tapahtua jotain kauheaa, se voisi jopa johtaa kuolemaan.

Päässäni kysyin enkeleiltäni ”mitä minä teen?”

Enkelini sanoivat, että minun oli oltava luja ja otettava valta ja kerrottava heille, mitä tehdä. Enkelini sanoivat minulle: ”Toista ihmisille, mitä sanomme sinulle.”

Toistin siis erittäin lujasti ambulanssimiehelle, mitä enkelini sanoivat minulle, mutta en kertonut hänelle, mistä ohjeet olivat peräisin,

”Tätä aiomme tehdä, pari miestä pitää selkärankaa pystysuorassa selkää vasten ja painaa hitaasti yhä kovempaa, kunnes voin rentouttaa kaikki lihakseni (jotka olivat erittäin tiukkoja pitämästä kiinni vartalo yhdessä) ja sallisin laudan ottaa kaiken painoni. Kun tunnen oloni rentoutuneeksi ja olen päästänyt irti lihaksistani, nojautuisin täysin laudalle. Sitten signaalini perusteella voit aloittaa laudan laskemisen hyvin hitaasti ja tasaisesti, jotta en kiristä lihaksiani uudelleen. Kun minut on laskettu alas, voit tuumata minut laudalle. Tämä kestää noin 15 minuuttia ”

Sain itseni henkisesti yhteen, kun päästin irti tässä vaiheessa, minun täytyi luottaa näihin miehiin ja enkeleihin. Tiesin, että annoin elämäni heidän käsiinsä. He tekivät tämän ja sanoin, että aloitan laskemisen minua ja lauraa, mutta sen piti olla sileä ja hidas! Kesti jonkin aikaa. Kun minut laskettiin alas, kerroin heille, että he tukahduttavat minut taulua pitkin.

He tekivät tämän ja nostivat minut sitten vaunuun.
Miespuolinen ensihoitaja tuli takanani kanssani.

Kerran ambulanssissa hän sanoi antavansa minulle morfiinia ja minä sanoin "ei". Hän kysyi minulta "eikö sinulla ole kipuja?" Sanoin: "sellaista kipua, jota et voisi kuvitellakaan, uskomatonta kipua".
"Joten miksi et halua mitään morfiinia?" hän kysyi.

Vastasin: "Kipu on ainoa asia, joka saa minut maapallolle. En kn O w sydämessäni, että jos olisin morfiinin että haluan vain ajautua pois kuolemaan. En kn O w kipua i s pitää minut maadoitettu maan päällä, pitää minut läsnä, että olen edelleen ha ve fyysinen ruumis".

"Haluan" olla sen kanssa ", kun pääsemme sairaalaan ja voimme tuntea, mitä minulle tapahtuu, jotta voisin kertoa heille tarkalleen, mitä oli tapahtumassa". . Sanomalla tämän myös asetin itseni tulevaisuuteen, että saavun sairaalaan elossa ja valmiina antamaan elintärkeää tietoa henkilökunnalle. En ole koskaan harkinnut kuolemaa . Joten puhuin seuraavien päivien aikana jatkuvasti tulevaisuudestani ja siitä, mitä tapahtuisi. Tämä ei ollut tietoinen valinta, vaan seuraus järkkymättömästä uskomuksestani elää.

{Lapsena olin usein tukossa varpaissani ja loukkaantunut tuollaisen voimakkaan kivun kanssa. Eräänä päivänä kysyin enkeliltäni, kuinka voin poistaa tällaisen kivun, enkelini sanoi: "et voi poistaa kipua, mutta voit hyväksyä sen, olla yksi sen kanssa, ymmärtää, että sillä on tehtävä." Joten ajattelin itseseni, mikä on kivun tarkoitus? Ymmärsin, että kipu oli kertoa minulle, että jotain oli vialla ja että kehoni alue kaipaa huomiota. Joten kysyin enkeliltäni uudelleen: "Onko kipu osoitus kehoni alueesta, joka tarvitsee huomiota?" Vastaus oli "kyllä". Kysyin sitten: "Joten jos myönnän, että kipu on tehnyt tehtävänsä ja olen nyt täysin tietoinen alueen tarvitsemasta huomiosta ja ryhdyn tarvittaviin toimiin, niin kipua ei enää tarvita?" vastaus takaisin oli "kyllä".

Aloin harjoitella tätä lapsena, luulen, etten ollut yli 10 -vuotias silloin, kun kävin tämän keskustelun henkisten auttajieni (enkelien) kanssa, ja mitä olin oppinut tuskasta, toimi. Ymmärsin energian kanavoimisen alueelle, joka tarvitsi paranemista, kuten käsien asettamisesta ja siitä, kuinka voimakas tämä oli parantumiselle. Voisin tukkia varpaani ja hyväksyä välittömästi kivun viestin ja ryhtyä sitoutuneisiin toimiin

- 1) ottaa vastaan kivun sanoma ja kiittää sitä tehtävänsä tekemisestä,
- 2) kanavoida energiaa alueelle
- 3) rentoudu täysin, laita pois kaikki ajatukset siitä, että kipu "satuttaa" vain, että se lähettää viestin, joka on nyt hyväksytty.
- 4) Kipu vähenee välittömästi ja häviää usein kokonaan. }

Ambulanssimies, joka oli kanssani, sanoi, että matka oli karkea seuraavaan pikkukaupunkiin asti ja sanoin OK.

Matkustimme hitaasti ja ilman sireenejä (en ole varma valoista)
Ajo oli hidasta ja tuskallista.

Tunsin jokaisen kolahduksen ja jokaisen liikkeen äärimmäisen tuskallista. Keskityin edelleen siihen, miten halusin kehoni olevan, kunnossa, terve, vahva ja hyvinvoiva. Kuvittelin kehoni parantuneeksi ja täydelliseksi.

Pian sen jälkeen, kun aloitimme sairaalaan, matkapuhelimeni soi ja huomasin, että olin menossa tapaamiseen onnettomuuden sattua. Sanoin, että minun on vastattava puheluun. Minun piti ilmoittaa hänelle, etten ole tulossa, koska hän ja hänen perheensä odottivat minua illalliselle. Hän sanoi, että hän ei poista niskatukia. Kun puhelin soi, sanoin erittäin ankarasti, että peruutan sen, ja hän sanoi vain, jos lupasin olla liikuttamatta päätäni. Sanoin kyllä ja hän avasi sen. Vastasin puheluun ja sanoin, etten pysty varaamaan tapaamistamme ja että minun on siirrettävä aika kahden viikon ajan ja hän on OK. Pyysin anteeksi ja sanoin hyvästit. Olin alitajuisesti asettanut minulle, että minulla oli jotain mennä, koska olin *täysin* selvä, että toipun ja olen siinä tapaamisessa noin viikon kuluttua.

Puhuin myös Michaelille matkapuhelimessa.

Saavuin sairaalaan samanaikaisesti Lynetten ja Amberin kanssa. Ja Michael saapui myös autollaan.

Kun minut vieritettiin sisään, kuulin miehen ambulanssin henkilön kertovan hoitajille minusta, mutta en saanut selville mitään, mitä hän sanoi. Olimme hätäosastolla.

He halusivat leikata vaatteeni pois ja minä sanoin heille, etten anna heidän leikata pois poolopaitani, koska ylläni oleva paita oli minulle erittäin tärkeä paita ja halusin käyttää sitä edelleen. He selittivät, kuinka vaikeaa sen saaminen olisi, ja sanoin, että sitten aloitetaan.

Se sattui valtavasti saada se pois, koska minun piti nostaa käteni ja kiertää niitä ympäri.

Minulla oli murtuneet kylkiluut ja murtunut rintalastan, mutta en silti kipulääkkeitä.

Amber ja Lynette tulivat sisään ja Amber otti käteni ja kysyi minulta: "Isä, aiotko olla kunnossa?"

Tässä vaiheessa kaikki pysähtyivät ja tuli täydellinen hiljaisuus odottaessani vastaustani.

Käänsin päätäni ja katsoin häntä silmiin ja sanoin osoittaen kaikkia lähihoitajia ja lääkäreitä ympärilläni "näetkö kaikki nämä ihmiset juoksevan ympäriinsä?" "Kyllä", Amber vastasi. "He kaikki juoksevat ympäri, koska tässä vaiheessa he eivät ymmärrä, että minusta tulee kaikki hyvin!"

Saatat kuulla, että hätähuoneessa nasta putoaa. Kukaan ei liikkunut tai sanonut mitään ehkä 15 sekuntiin.

Amber hymyili ja rentoutui ja jatkoimme käsi kädessä pitämistä.

En tietoisesti *yrittänyt* puhua positiivisesti ja tietoisesti käyttävät tekniikkaa kuten puhuvan minusta minun tulevaisuudessa, mutta tämä on mitä tapahtui, useimmat keskustelut ja ajatuksia minulla oli ollut minusta ollessa minun tulevaisuudessa tehdä jotain jonkun kanssa. Tajusin tämän vasta muutamaa vuotta myöhemmin, että näin olin tehnyt.

Olen tehnyt paljon työtä rakentaakseni sisäistä kurinalaisuuttani puhua voimaannuttavasti ja myönteisesti olosuhteista, joihin jouduin.

En antanut minkään negatiivisuuden tulla tietoisuuteeni. Aioin tuoda kaikki ympärilläni olevat alueeni "näin tämä tulee toteutumaan". Tunsin valtavan tuen hengeltä ja tunsin henkien läsnäolon ympärilläni. Tunsin terävän ja selkeän näköni. Pelko puuttui kokonaan. Luotin edelleen siihen, että kaikki menee hyvin.

Uskon, että se, mitä tein, on mahdollista kaikille, uskotko Jumalaan, Jeesukseen, Buddhaan, Muhammadiin, Henkeen tai joka ikinä tai ei kenenkään. Itse asiassa yhteyden syvyys Jumalaan tai itseesi tekee mahdolliseksi kaiken, mitä kuvittelet.

Tämä voi tapahtua vain, kun olet sallinut itsesi olla haavoittuvainen ja sallinut itsesi rakastaa itseäsi ehdoitta. Tämä vaatii todella jotain, etenkin rohkeutta.

Se vaatii kaiken vastarinnan luopumista.

{Kun vastustan, keskityn itse asiassa kohteeseen, jota vastustan.

Se, mikä minua vastaan tulee, vetää puoleensa syystä, enkä tiedä mikä syy on suurimman osan ajasta. Kun vastustan jotain, pidättäydyn kokemasta sitä. Tämä asia, jota vastustan, on osa säätiötä, jonka avulla voin rakentaa tulevaisuuteni sen päälle. Kun en salli sitä elämäni, elämäni menee pitkin kaavaa ja mitä vastustan, tulee jatkuvasti esiin.

Alitajuisesti houkuttelen edelleen kokemusta, joka auttaa minua kasvamaan sellaiseksi ihmiseksi, joka minun on oltava joskus tulevaisuudessa, ja hän pystyy käsittelemään tulevaa tilannetta, johon sinä tässä ja nyt ei ole valmis.

Kuinka usein saapumme johonkin paikkaan elämässämme ja sanomme itsellemme: "Tämä kokemus, jonka minulla oli menneisyydessä, on auttanut minua olemaan valmis tähän seuraavaan seikkailuun elämässäni". Kun omaksun kokemuksen, jotka vetävät elämäni, siirryn elämän läpi vapaasti ja helposti ja päädyn oikeaan paikkaan oikeaan aikaan.

Joskus vastustamme sitä syytä, että TOISET antavat meidän tehdä jotain, yleensä siksi, että se on heidän syynsä ja hyödyttää heitä eikä meitä. Kun katson ja tietysti löydän syyn tiettyyn kokemukseen, omaksun kokemuksen ja lopetan vastustamisen.

Joskus vastustan, koska minulla ei ole selvää suuremmasta tarkoituksestani, ja tämä on kuin minua työnnettäisiin pimeässä, kun en näe mitään enkä tiedä, mitä edessäni on.

Ajattele sitä ... kun en tiedä, mitä edessäni on, haluan liikkua hitaammin, mutta jos tiedän, mitä edessäni on ja on pimeää, voin astua eteenpäin luottavaisemmin.

Kun ajattelen kokemustani, jonka olen käsitellyt voimakkaasti, ja kysyn itseltäni: "Mikä valmisti minut tähän hetkeen?" silloin minulla on inspiraatioita, jotka auttavat minua ymmärtämään, näkemään, tuntemaan ja tuntemaan, miten tämä aiempi kokemus sai minut olemaan valmis kokemukseen, jota nyt pohdiskelen.

Olen opettanut tätä asiaa useiden vuosikymmenten ajan ja työskennellyt *sen mukaan* .}

Makasin siellä hetken pitäen Ambersia kädestä ja puhuen Lynnetten kanssa.

Jossain vaiheessa minut siirrettiin hätätilan toiselle puolelle ja kaksi sairaanhoitajaa seisoi yläpuolellani, yksi vaunun kummallakin puolella. He puhuivat keskenään ja yksi sanoi, että hänellä oli vaikeuksia tulla raskaaksi. Kuuntelin ja sanoin: "Voin auttaa sinua siinä!" Molemmat näyttivät järkyttyneiltä! Selitin, että jaan hämmästyttäviä terveystuotteita ja

hienoja henkilökohtaisen hygienian tuotteita, jotka voivat auttaa häntä. Selitin, että nämä olivat tuotteita, jotka ruokkivat kehoani juuri nyt auttaakseen sitä rakentamaan itsensä uudelleen ja että nämä eivät olleet tavallisia tuotteita. Selitin, kuinka tärkeää on poistaa toksiinit hänen kehostaan ja lopettaa lisääminen. Selitin, että monissa henkilökohtaisen hygienian tuotteissa voi olla mahdollisesti haitallisia ainesosia. Selitin myös, että ruoassamme ei ole samaa ravitsemustasoa kuin aiemmin.

Selitin, että monet parit ovat onnistuneesti tulleet raskaaksi aloitettuaan nämä tuotteet, ja nämä pariskunnat luulivat, että tuotteet saattoivat vaikuttaa asiaan. Joten annoin hänelle puhelinnumeroni ja ehdotin, että hän soittaa minulle muutaman päivän kuluttua ja minä järjestän tuotteen hänelle. Tein tämän kuin olisin vain maannut vaunulla valmiina kotiin. Hän otti numeroni, mutta ei koskaan soittanut minulle

He tekivät kissan skannauksen ja monia röntgenkuvia. Edelleen vaadin, ettei morfiinia käytetä ennen kuin röntgenkuvat ovat päättyneet.

Sitten he tekivät kaikki röntgenkuvat ja kissan skannauksen uudelleen, en tiedä miksi.

Muistan ensimmäisen röntgenkuvan aikana, kun ajattelin kipua ja yritin pysyä tajuissaan. Kun he kertoivat minulle, että heidän oli tehtävä ne uudelleen, muistan rentoutuneeni ja yksinkertaisesti hyväksyen sen ja menen zen -paikkaan. En muista paljon ensimmäisistä röntgensäteistä, mutta muistan toisen kissan skannauksen ja röntgenkuvat melko selkeästi.

Sisareni Helen tuli sisään ja puhui, kuten Michaelkin, mutta koska se oli päivystyshuone, he päästivät vain yhden kerrallaan paitsi Amberia ja he antoivat Lynetten tulla hänen kanssaan.

Juttelin asioista, en muista oikeastaan muuta kuin varmistin, että keskustelu koski tavallisia arjen juttuja, EI MITÄÄN onnettomuudesta tai kunnostani.

Olin aina selkeä ja sitoutunut siihen, miten se tulee pelaamaan.

Oli hyvin myöhäistä, luulen, että se oli noin keskiyöllä, kun minut vieritettiin tehohoitoyksikköön. Tässä vaiheessa luulen saaneeni morfiinia, koska en muista kipua.

Yksi sisareni ystävästäni oli sairaanhoitaja tämän sairaalan tehohoidossa, ja hän kertoi sisarelleeni viikkoja myöhemmin, että kirurgi oli sanonut minua hoitavan sairaanhoitajan vain helpottavan oloani, koska kuolen joskus yön aikana...

He nostivat minut pehmeälle ilmavuoteelle ja lääkäri antoi minulle morfiiniruiskeen suoraan rintalastan päälle. Hän sanoi: "Tämä auttaa sinua nukkumaan".

Sanoin hänelle: "En tule nukkumaan, minulla on liikaa tehtävää". Hän katsoi minua oudosti ja kysyi "mitä tarkoitat?" Vastasin: "Minulla on vartalo, joka on rakennettava uudelleen !!"

Kanavoin jatkuvasti energiaa kehooni kaikkiin paranemista tarvitseviin osiin. Keskityin ja kuvittelin, että sisäelimet rakentavat itsensä uudelleen ja ovat "normaaleja". Tein tätä jatkuvasti, koko yön. En koskaan nukkunut silmänräpäystäkään ... liian kiireinen.

Lynette, Amber, April, Helen ja Michael tulivat erikseen sanomaan hyvää yötä. Sanoin, että näen heidät aamulla, jatkoin keskustelua heistä ja heidän majoittumisestaan. He olivat varanneet itsensä motelliin ja syöneet illallisen jo. Sanoin hyvää yötä ja sanoin heille, että rakastan heitä ja että voin hyvin. Halusin vakuuttaa heidät, joten he eivät olleet huolissaan, koska tiesin, että voin hyvin.

Juttelin sairaanhoitajan kanssa sängyn päässä, en muista keskusteluja. (hän saattaa muistaa). Jossain vaiheessa sanoin, että minun on todella pakko virtsata. Hän antoi minulle pullon ja vaikka kuinka yritin, en voinut virtsata siihen makuulla. Hän sanoi, että jos en pysty hallitsemaan sitä, he asettavat katettrin. Sanoin, että näin ei tapahdu!

Yritin pissata pullossa yli tunnin, mutta en onnistunut. En ollut virtsannut sunnuntaina lounasajan jälkeen, yli 15 tuntia aikaisemmin.

Sitten tuli idea nousta seisomaan ja hei. Kysyin hoitajalta: "Voisitko auttaa minua sängystä?" ja hän kysyi "mitä varten?" Sanoin "nousen seisomaan ja pissalle" ja hän sanoi "en missään tapauksessa anna sinun nousta seisomaan!"

Sanoin: "Seison seisomaan, joko voit auttaa minua nousemaan sängystä tai teen sen yksin!"

Sitten hän auttoi minua ja kesti noin 5 minuuttia vain saada minut seisomaan.

Siellä seisoin puolipimeässä pitäen kiinni tippa -astiasta vasemmalla kädelläni ja virtsailin pulloon, jota sairaanhoitaja piti minulle.

Täytin sen ja se alkoi valua lattialle. Hän sanoi: "Odota, niin saan toisen pullon", sanoin: "En missään tapauksessa lopeta, minulla ei ole aavistustakaan, milloin voin tehdä tämän uudelleen". En halunnut pysäyttää virtausta. Pullo jatkoi vuotamista koko lattialle.

Sairanhoitaja alkoi nauraa ja sanoi: "En ole koskaan nähnyt kenenkään täyttävän yhtä näistä! Luulen, että minun täytyy vain pyyhkiä se! "

Nauroin itselleni, koska nauraminen ei tässä vaiheessa ollut vaihtoehto. Se nauru, joka minulla oli sisällä, oli minulle merkittävä.

Kesti vielä 5 minuuttia saada minut takaisin sänkyyn. Sairanhoitaja ja minä aloimme jutella enemmän ja muistan, että hän kysyi, mitä olin tekemässä ja jonka vuoksi minun oli oltava hereillä. Selitin miksi en nukkunut ja mitä työtä tein.

Kanavoin erityisesti energiaa kehoni ympärille, kun näin kehoni säteilevän kirkkaalla valolla ja täyttävän alueet, joista puuttui valo tai jotka eivät olleet yhtä kirkkaita kuin muut.

Näin tein sen.

Katsoin ulos maailmankaikkeuteen ja kuvittelin käsivarteni ulottuvan maailmankaikkeuteen ikään kuin kaivanen maailmankaikkeuden halaukseen. Tämän tekeminen vei energiaa, niin paljon, että se täytyi jatkuvasti käsivarsistani, joten jokaisella pyyhkäisyllä kuvittelin tämän energian absoluuttisen runsauden, joten tiesin, että oli enemmän kuin tarvitsin itselleni. Kuvittelin sen tulevan pääni yläosaan käpyrahasessa (kruunun kohdalla) ja siirtävän sitä kehoni ympäri sinne, missä tunsin sen olevan tarpeen. Näin sen käyttämällä ravinteita, joita kehoni oli varastoinut eri puolille kehoani, ihanista lisäravinteista, joita olin käyttänyt. Muutaman vuoden ajan ihmiset sanoivat minulle: "Miksi käytät niin paljon lisäravinteita?" ja hymyilin ja sanoin "Koska voin". Aina kun minulta kysyttiin, luotin itseni ja otin heidät vastaan. Vasta onnettomuuden jälkeen tajusin, kuinka tärkeää on ottaa lisäravinteita ehkäisyyn ja onnettomuuksiin. Useimmat ihmiset ovat ravinteiden puutteellisia, joten hätätilanteessa, kun heidän kehonsa tarvitsee raaka -ainetta välittömästi korjaustöihin, kehon on otettava talteen muualta, jota se ei pidä välttämättömänä. Uskon, että tämä on olennainen osa selviytymistäni .

Joskus yön aikana pystyitin suuren suppilon ja pyysin enkeleitäni kanavoimaan tämän energian minulle ja lähettämään sen suppiloa pitkin. Näin voisin viettää enemmän aikaa kuvitella ruumiini uudelleenrakentaminen ja tekee kaikki toiminta on minun tulevaisuudessa, että luulin kannattaa tehdä.

Kävin vaelluksella Himalajan läpi Nepalissa 1980 -luvun puolivälissä ja rakastin sitä niin paljon ja halusin aina palata. Amberin syntymästä lähtien olen näyttänyt hänelle matkan dioja ja puhunut siitä, kuinka hienoa on, kun menemme tekemään sen yhdessä, kun hän on noin 20 -vuotias ja olen lähes kuusikymmentä. Tiesin aina, että minun on oltava sydämeltäni nuori, jotta voin tehdä tämän ja että minulla on vahva terve ruumis. Suurimman osan elämästäni olen ollut sairas tai kipeä, ja minulla on erittäin huono selkä tai päänsärky jne. Näen tämän mahdollisuutena rakentaa kehoni paremmaksi kuin se oli. (En koskaan viitannut "ennen *onnettomuutta* " juuri elämässäni ..)

Se yö teho -osastolla oli eniten keskittynyt koskaan ja myös pisin koskaan ollut jatkuvasti keskittynyt.

Seuraavana aamuna rintakirurgi saapui kierroksilleen ja hänellä oli paljon ihmisiä (lääkäreitä) , noin 12 . Luulen, että he olivat hämmästyneitä siitä, että olin vielä elossa.

Hän seiso sängyn päässä ja katsoi karttaa. Hän katsoi minuun ja sanoi "sinulla on melko vakavia vammoja" .

Katsoin häneen ja sanoin: "Onko se oikein ..." Olin selvä, etten hyväksynyt hänen lausuntonsa lähtökohtaa.

Hän vastasi: "minun täytyy ottaa pois yksi ja puoli keuhko s ja perna. Kun toimin, voin arvioida, onko minun tehtävä jotain muuta. "

Katsoin ja osoitin häneen ja sitten sanoin: "Sinä olet rintakirurgi?"

Hän vastasi "kyllä"

Osoitin taas sormella häntä ja sanoin sitten suoraan hänelle: "No, sinun tehtäväsi on kertoa minulle, mitä minun on tehtävä varmistaakseni, ettei sitä koskaan tapahdu". Kun sanoin minulle totesin että minun itse ja sitten hänelle takaisin loput lauseen.

Kaikki hänen kanssaan olevat ihmiset ottivat askeleen taaksepäin.

Hän katsoi minuun muutaman minuutin hiljaa, pyysin enkeleitäni varmistamaan, että hän sai tarvitsemansa tiedot, ja sitten hän sanoi hiljaa ja rauhallisesti: "Pyydä sairaanhoitajia näyttämään sinulle, miten voit tehdä yskän ja haluan yskä niin paljon verta kuin pystyt. Haluan myös, että kävelet ympäri ja hengität syvään ja yskit niin paljon verta kuin pystyt. " Sanoin OK".

Hän lähti ja sairaanhoitaja ja minä vain katsoimme toisiamme.

Minulla oli rintalastan murtuma ja kylkiluut ...
Ajatus yskimisestä ja syvään hengittämisestä

Makasin siellä tunnin keräsin rohkeutta nousta ylös ja kävellä.

Sanoin sitten hoitajalle, että tarvitsen hänen apua noustakseen sängystä, ja hän sanoi: "En salli sinun nousta."

Sanoin: "Lääkäri sanoi, että minun täytyy nousta ylös ja kävellä ympäri ja hengittää syvään, ja niin aion tehdä".

Hän sanoi painokkaasti "hän ei tarkoittanut nyt"

Vastasin: "Teen sitä nyt ja voit joko auttaa minua nousemaan ylös tai nousemisen.""

Hänellä oli pieni virne kasvoillaan ja ryhtyi auttamaan minua. Kesti noin 5 minuuttia auttaakseen minua sängystä ja seisomaan. Tuntui suurelta saavutukselta seisoa siellä. Lähdin liikkeelle ERITTÄIN hitaasti. Yksi askel 5 sekunnin välein. Hengitin syvään ja yskin verta, kuten olin tehnyt muutaman kerran jo sängyssä. Joka kerta kun yskin verta, pysähdyn. Sitten lähti taas matkaan. Olin päässyt noin 15 askeleen päähän sängystä ja olin täysin pyyhitty pois. Minulla ei ollut enää energiaa ja käännyn ympäri enkä voinut uskoa kuinka kaukana sänky näytti. Otin 15 askelta takaisin sänkyyn kuten edellisenä iltana. Suuntaa katseeni siihen ja visualisoi kehoni vastaavan. Menin takaisin sänkyyn ja makasin siellä toipumassa.

Kehoni oli uskomattoman heikko. Olen juossut useita maratoneja elämässäni ja ne viisitoista askelta väsyttivät minua enemmän kuin mikään maraton.

Onnettomuudessa jokainen kehoni lihas oli menettänyt voimansa ja ikään kuin olisin vauva, joka joutui rakentamaan uudelleen jokaisen lihaksen voiman.

Jatkoin työtä kanavoimalla energiaa kehooni ja kuvitellakseni kehoni rakentavan itsensä uudelleen.

Sairaanhoitaja istui edelleen sängyn päässä ja katsoi minua kuten toinen oli tehnyt koko yön.

Tunnin kuluttua sanoin olevani valmis tekemään kaiken uudelleen. Hän auttoi minua ja lähdin matkaan. Lopulta tein täyden kierroksen tehohoidon ympäri.

Jälleen kerran palasin täysin sängylleni.

Kun makasin siellä, sairaanhoitaja kysyi minulta: "Ymmärrätkö kuinka onnekas olet?"

Vastasin: "En varmaankaan, siksi luultavasti siksi esität minulle kysymyksen"

Hän sanoi: "On asia, jota kutsumme kuoleman nopeudeksi tietyissä auto -onnettomuuksissa, tämä tarkoittaa sitä, että nopeuden ylitse ja kaikki autossa olevat kuolevat. Pään törmäyksessä paikallaan olevaan esineeseen (kuten napaan) kuoleman nopeus on 60 km/h. Tällä viikolla meillä on ollut täällä kaksi erillistä ihmistä, joilla oli täsmälleen sama onnettomuus kuin sinulla, törmäyksessä suoraan napaan. Molemmat tekivät kuusikymmentä kilometriä tunnissa ja molemmat kuolivat, mutta sinä teit 85 km/h ja elit. Olet aika onnekas."

Tiesin, että se ei ollut onnea, mutta tunsin myös, ettei hän halunnut tietää, kuinka olin tehnyt sen. Makasin siellä ja kysyin enkeleiltäni: "Kuinka minä selvisin, mutta he eivät?"

Vastaus heiltä oli selvä ja "pyysit apua"

Kysyin heiltä takaisin: "Mitä muut tekivät?"

He sanoivat: "He näkevät pylvään nousevan ja sanovat 'Voi ei !! Minä kuolen!' ja he kuolevat."

Makasin siellä jonkin aikaa miettien sitä.

Mietin kaikkea henkilökohtaista kehitystyötä, jonka olin tehnyt itselleni vuosikymmenten aikana, ja kuinka aikomus oli selvittää rajojani (tai itseni rajattomuutta) ja kuinka olin oppinut luottamaan itseeni ja tunteeni. Mietin lapsena, kuinka olin niin huolissani siitä, mitä muut ajattelevat minusta ja teenkö "oikein". Mietin monia asioita. Tiesin, että se ei ollut onnea ...

Katselin taaksepäin elämäni ja ymmärsin tekemäni valinnat, kun kaikki kehottivat minua olemaan tekemättä jotain, mistä *he* eivät pitäneet, mutta tiesin, että se oli oikea *minulle* .

5 vuotta onnettomuuden jälkeen tein koulutukseni yrityksessäni noin 100 henkilölle ja aloin kertoa tarinaa siitä, kun menin taivaansukellukseen, ja keskellä koulutusta tajusin yhtäkkiä, että jos en olisi mennyt taivaaseen saattoi kuolla onnettomuudessa. Seisoin huoneen edessä näkyvästi liikutettuna ja tunsin arvostavani voimiani ja halukkuuttani jatkaa läpi sen, mitä tiedän sydämessäni olevan minulle sopiva. Haluan jakaa kanssanne tarinan...

Asuin kahdeksankymmentäluvun puolivälissä (kaksikymppinen puolivälissä) asuin suuressa Victorian kaupungissa ja eräänä iltana katselin yhtä näistä elämäntapa -esityksistä, ja Tandem -taivaan sukelluksessa oli osa, jossa kiinnität itsesi jollekulle, joka on tehnyt pari tuhatta hyppyä, jotta he tietävät, mitä he tekevät, ja sitten hyppäät täysin hyvästä tasosta ja putoat maahan. Olin halunnut sukeltaa taivaaseen jo vuosia, mutta tiesin, että jos tein sen yksin, luultavasti kuolen. Minulla oli huono tunne siitä, että johto ei toimi ja kouru ei avaudu. Joten tandem -sukelluksen kanssa minun ei tarvinnut huolehtia siitä, koska kokenut henkilö pystyi käsittelemään minkä tahansa tilanteen.

Soitin seuraavana aamuna TV -asemalle ja sain selville, missä he tekivät tandem -hyppyn. Se oli Sydneyn ulkopuolella . No, se oli ok, koska isäni asui Sydneyssä ja voisin mennä ylös ja jäädä hänen luokseen ja lainata autoa. Varasin lennon, soitin hänelle ja kerroin tulevani (olin tarpeeksi fiksu, etten kertonut hänelle, miksi tulin).

Saavuin Sydneyyn neljä päivää sen jälkeen, kun näin esityksen, lainoin auton ja ajoin kaksi tuntia lentoasemalle, josta he operoivat.

Voisin lisätä, että tällä hetkellä minulla oli paljon ongelmia parisuhteessa. Rakastin tätä tyttöä, mutta se ei toiminut. Luin myös Richard Bachin kirjan Bridge Across Forever. Tämä kirja käsittelee sielunkumppaneiden käsitettä ja sitä, onko meidät todella tarkoitettu tietyille henkilöille. Kirjan osa, jonka satun lukemaan Sydneyyn saapuessani, oli, kun Richard ei voinut käsitellä suhdetta sielunkumppaniinsa ja nousi pienellä yksimootorisella koneella . Se kaatui ja kouru ei toiminut. Tilanne oli hämmästyttävän samanlainen kuin mihin olin asettanut itseni. Mietin, yrittäisikö Henki kertoa minulle, ettei minun pitäisi mennä läpi, koska kuolen ennen aikani. Sydämessäni tiesin, että on tärkeää seurata läpi. Tiesin haluavani voittaa kuoleman pelon. Tiesin, että se oli tärkeää. Kesti vielä 20 vuotta ennen kuin ymmärsin kuinka tärkeä. Tiedän myös, että nuo kaksi päivää Sydneyssä saivat minut voimakkaasti elämässäni ajamaan pelon läpi ja olemaan tuntemattoman hallitsemana.

Kun saavuin lentoasemalle, se oli kiireinen lentokoneiden nousun kanssa ja ihmisten liikkumisesta kaikkialla. Oli kaunis päivä, hyvin vähän pilviä ja aurinko paistoi.

Rekisteröidyin ja maksoin rahat. He selittivät, että rahaa ei palautettu. He veivät minut koulutukseen ja sopivat minulle.

Tuuli piristyi ja minulle kerrottiin, että tietyn tuulen nopeuden yläpuolella he eivät voi tandem -sukellusta, vaikka säännöllinen sukellus taivaalla tapahtui edelleen. Päivän aikana odottaessani tuulen laantuvan, luin kirjaani ja katselin toisen taivaan sukellusta ja kävin wc: ssä niin monta kertaa, että minussa ei ollut mitään jäljellä ...

Odotin koko päivän noin kymmenestä aamusta iltaan . He pahoittelivat eniten ja sanoivat, että jos tulen takaisin aamulla kello 5 aamulla, tuuli oli aina heikkoa aamulla ja pystyin hyppäämään. Sanoin ok ja lähdin kotiin.

Tulin kotiin ja illalliselle, luin kirjaani koko yön, halusin tietää, kuoliko Richard. Yritin selvittää, oliko kirjassa minulle viestiä. Tämä tarina tapahtui ennen kuin opin oppimaan kommunikoimaan niin selkeästi, kuten nyt, enkeleideni/henkisten avustajieni kanssa.

Nousin sängystä aikaisin ja söin pienen aamiaisen tietäen, että kaikki tässä vaiheessa tapahtuva tapahtui suoraan läpi...

Saavuin lentoasemalle kello 5 aamulla ja ilma oli paikallaan. Pojat olivat hämmästyneitä siitä, että tulin paikalle. He sanoivat, ettei kukaan ollut *koskaan* palannut seuraavana päivänä. He ottivat minut koneeseen ja yläosassa minua käskettiin astumaan ulos pienelle metallilevyille pyörän päällä. Lautanen riitti vain puolitoista jalkasarjaa varten. Ripustin metallitankoon **aivan kauhuissani**. Minusta todella tuntui, että olin hyppäämässä kuolemaan.

En aio vetäytyä ulos ja jos minun oli tarkoitus kuolla täällä ja nyt, niin olkoon niin. Minulle kiinnitetty mies huusi "Hyppää" ja päästin irti. Siinä vaiheessa putoasin puolitajuun. Silmäni olivat auki, mutta kaikki oli mustaa. En ollut tietoisesti tietoinen ympäristöstäni tai siitä, missä olin tai mitä tapahtui. Mutta kuulin äänen kaukana. Ääni huusi minulle, että nostan jalkani ylös, kun olimme rummussa. Hänen suunsa oli aivan korvani vieressä, mutta kuulosti siltä, että hän oli kilometrin päässä. Hetken kuluttua nostin jalkani pystyyn tietämättä mitä tapahtui tai miksi. Se tuntui unelta ja että olin käpertymässä sikiöasentoon enkä tiennyt mitä tapahtui tai missä olin. Kun nostin jalkani ylös, litistyi ulos pyörteestä ja hän sanoi minulle "vielä hetken ja aion vetää repäisykangasta".

Olimme vapaan putoamisen maahan ja tiesin tässä vaiheessa ei ollut *aivan* mitään en voinut tehdä asialle. Jos kuolen tässä vaiheessa, en voi lopettaa sitä. Joten päätin nauttia matkasta. **Hyväksyin tilanteeni.**

Katselin ympärilläni enkä voinut uskoa kuinka outoa oli silti kokea putoamisen ja nopeutumisen tunne.

Lopulta hän veti repeytymisjohdon ja päästin ulos "hups" !!! Hän sanoi minulle: "He kaikki tekevät niin". Tulimme alas ja laskeuduimme pieneen ympyrään. Kaikki muut taivaan sukeltajat tulivat luokseni ja kysyivät "Rakastitko sitä?"

Vastasin "Ehdottomasti!"

Sitten he sanoivat: "Aiotko tehdä sen uudelleen?"

Vastasin "ei"

He kaikki kysyivät minulta,

"Miksi ei?"

Vastasin "koska nyt olen ollut siellä ja tehnyt sen!"

Tämä kokemus sai minut voimaan, jotta pystyin vapauttamaan kuolemani pelon.

Takaisin sairaalassa teho -osastolla.

Päivän aikana olin edelleen uskomattoman keskittynyt parantamaan itseäni.

Kolmannen kerran kun nousin kävelemään ja hengittämään syvään, lähdin tehohoidon ympärille. Joka kerta kun lähdin kävelylleni, sairaanhoitaja oli aivan vieressäni valmis auttamaan tarvittaessa. Hän ei koskaan pitänyt minua kävellessään, luulen, että hän tunsi, kuinka tärkeää minun oli tehdä se itselleni.

Tällä kolmannella kerralla hän sanoi minulle: "Mitä näet ympärilläsi?"

Vastasin "Paljon tajuttomia ihmisiä"

Noin 16 tunnin ajan, jolloin olin tehohoidossa, tämä oli ainoa kerta, kun katsoin muita potilaita, en ollut jättänyt niitä huomiotta, se oli, että he eivät olleet tietoisuudessani tai tietoisuuteni.

Sitten hän sanoi: "Miksi luulet niin?"

Ojensin käteni häntä vasten, kämmeneni ja sanoin: "En halua tietää, olen keskittynyt parantumiseen!"

Sitten hän sanoi minulle: "Olen soittanut kirurgillesi 15 minuutin välein ja sanonut hänelle, ettet kuulu minun tehohoitoyksikköön". Hymyilin ja suostuin hänen kanssaan.

Tällä kertaa kävellessäni tein kaksi täyttä kierrosta suuresta huoneesta. Toisen kierroksen aikana hän kysyi minulta: "Haluatko mennä suihkuun?"

Katsoin häntä ja sanoin haluavani ja olen varma, että se auttaisi minua tuntemaan oloni paremmaksi ja tuntemaan olonsa mukavaksi ja virkistyneeksi.

Kun menin takaisin nukkumaan, hän sanoi, että hän saisi kaiken valmiiksi ja että hän tulee hakemaan minut pian. Hän jätti minut nyt yksin. Selvä merkki siitä, että hän näki minun paranevan (vaikka en ollut tietoinen tästä tuolloin).

Puoli tuntia myöhemmin hän tuli takaisin ja sai minut. Nousin yhä tarvitsemaan hänen apuaan ja menimme suihkuun.

Hän riisui minut ja istutti minut täysin alasti johonkin noista valkoisista muovituoleista ja laittoi käsisuihkun ruusun käteeni ja sanoi palaavansa pian. En voinut liikuttaa mitään, en voinut muuta kuin istua siellä samassa asennossa kuin hän asetti minut. En pystynyt liikuttamaan vettä lainkaan.

Näytti siltä, että hän oli poissa jonkin aikaa, kun hän palasi ja pisti päänsä oven ympärille. Hän kysyi, olenko kunnossa, ja vastasin kyllä.

Sitten hän sanoi: "Minulla on täällä sairaanhoitajia, onko se kunnossa, jos he tulevat sisään?"

Erittäin suuri hymy kasvoillani kysyin "ja mitä he haluavat nähdä?"

Hän vastasi kauniilla naurulla: "He haluavat nähdä sinut suihkussa!"

Nauroin takaisin sanoen: "Luulin niin ... tuo heidät sisään!"

Muut sairaanhoitajat olivat ahtautuneet suihkuhuoneeseen, kun istuin siellä alasti pitäen suihkuruusua. Hoitajani sanoi: "Kuinka kauan d o luulet tämän tehohoidossa on ollut täällä?"

Sanoin: "En tiedä, ehkä 70 vuotta. "

Hän sanoi "kyllä, ja olet ensimmäinen, joka on koskaan käynyt suihkussa. Emme voineet ymmärtää, miksi he laittavat suihkun tehohoitoyksikköön, jossa ihmisille annetaan sienikylpyjä! "

Me kaikki nauroimme.

He selittivät edelleen, kuinka suihkua oli aina käytetty säilytystilana, joten heidän täytyi puhdistaa se ja siivota se.

Lynette ja Amber vierailivat luonani usein päivän aikana.

Noin kello 16.00 järjestysmies tuli ja kiersi minut tehohoidosta ja vei minut osastolle.

Kun minut vietiin osastolle, Lynette ja Amber ajoivat minut sairaalan kahvilaan ja illasimme yhdessä ja jutelimme tavallisista asioista.

Sinä maanantai -iltana olisin halunnut nukkua, mutta osastolla oli helvetin sairaanhoitaja, joka löi kaikki lokerot, mopit ja ämpärit ja käveli äänekkäästi ympäri yön.

Hieroin rintaan erityistä parantavaa voidetta ja otin erityisiä ravintolisiä , joita normaalisti otan päivittäin . Lynette oli tuonut ne minulle.

Tiistaiamuna järjestysmies tuli ja vei minut taas röntgenkuvaukseen, ja he ottivat lisää rintakehän röntgenkuvia ja pyöräsivät minut sitten taas sängylleni.

Joka tunti ja joskus useammin kävelin käytävillä ylös ja alas hengittäen edelleen syvään ja yskäen edelleen pieniä määriä verta. Olin itsenäinen ja liikuin hieman normaalia hitaampaa vauhtia.

Sain pari puhelua ja muutama kävijä. Yksi näistä kävijöistä oli tehohoitaja, joka oli sisareni ystävä.

Kun olin osastolla, sisään tuli sairaanhoitaja , joka teki tutkimuksen siitä, mikä aiheuttaa vammoja vakavissa auto -onnettomuuksissa, jotta autonvalmistajat voisivat säätää autojen rakenteita näiden vammojen minimoimiseksi.

Hän kysyi paljon kysymyksiä
Yksi kysymys oli "oliko jokin, joka esti näköäni?"
Vastaukseni oli "kyllä"
Hän kysyi: "Ja mikä se oli?"
Vastasin "Silmäluomini!"

Hän kirjoitti sen huomaamatta, että olin tehnyt vitsi, ja sitten hän katsoi minuun ja näin hänen arvioivan minua. Sitten hän nauroi.

Sanoin sitten, että "turvatyynyn pöly esti minua näkemästä, minne ohjata auto turvaan"

Sairanhoitaja oli myös nunnna. Hän puhui minulle siitä, kuinka uskomatonta oli, että olin elossa. Kun hän haastatteli minua, insinööri arvioi autoni. Viikkoa myöhemmin, kun ystäväni Michael ja minä menimme katsomaan autoa ja keräämään siitä muutamia asioita, sitä säilyttänyt mies kysyi ”kuinka monta ihmistä kuoli siinä?” Michael sanoi, että kukaan ei d, ja olet etsimässä miestä, joka selvisi siitä. Hän oli järkyttynyt ja sanoi kuinka uskomatonta, että olin elossa (tai vastaavia sanoja)

Keskiviikkoamuna rintakirurgi tuli tapaamaan minua ja veti verhon ympärilleni ja ravisti päätään puolelta toiselle sanoen: "En ole koskaan nähnyt mitään vastaavaa ..."
Tässä vaiheessa ajattelin, että "ehkä tämä on pahempaa kuin mitä olen antanut itseni ymmärtää ..."

Hän sanoi: ”En niin uskonut eilen otettuja röntgenkuvia, että soitin Melbournen rintakirurgille, ja hän ja minä olemme olleet hereillä 24 tuntia rintakehän päällä sunnuntai-iltana ja eilen aamulla ja hän hyväksyi alkuperäisen diagnoosini, jonka mukaan otin puolitoista keuhkoa. Hän

on myös samaa mieltä nykyisestä diagnoosistani, että sinulla on nyt kaksi aivan uutta keuhkoa teini -ikäiseltä, joka ei koskaan tupakoinut. "

Sanoin "olen 43 -vuotias"

Hän sanoi: "Tiedän ..."

Olin niin innoissani, onnistuin...

Kysyin "mitä nyt tapahtuu?"

Hän vastasi: "Voit mennä kotiin"

Kysyin "kuinka pian?"

Hän vastasi: "mahdollisimman nopeasti. Kuulen teet parantavaa tekniikkaa ja että y ou ovat myös ottaen täydentää, ja tämä selkeästi on työskennellyt sinulle ja sinun olisi parempi kotona."

Kun hissini saapui tunti myöhemmin ja vei minut kotiin, kävelin pois sairaalasta oman höyryni alla.

Kahden viikon kuluessa onnettomuudesta pystyin lyömään rintaani kuten Tarzan.

Rikkoutuneet kylkiluut ja rintalastan murtumat paranivat hienosti.

Eikö olisi hämmästyttävää, jos me kaikki luottaisimme itseemme ja saamiimme ideoihin ja inspiraatioihin?

Kuinka paljon me todella luotamme itseemme?

Tiedän vuosien vuodesta 1987 usko ja luottamus minulla on itseäni ja mitä pystyn , on kasvanut valtavasti. Tämä johtuu pääasiassa samasta työstä, jonka jaan nyt osoitteessa www.enjoyinnerpeace.com.au. Tällä verkkosivustolla on monia kohteita, joiden avulla voit jatkaa hengellistä kasvua kotona tai jakaa muiden samanhenkisten ihmisten kanssa samalla matkalla.

Jos haluat oppia työskentelemään Henkioppaidesi kanssa kuten Johannes tai haluat tietää enemmän siitä, kuka olet, mistä olet kotoisin , minne olet menossa ja miksi olet täällä , siirry osoitteeseen h is web site www.enjoyinnerpeace.com.au

Kerran siellä hänen sivustollaan

Katso ensin Tarinamme -välilehden 20 minuutin video

Toiseksi osta e -kirja.

Kolmanneksi voit ostaa kotiin koulutusohjelma , jonka voit työskennellä läpi oman , omassa kodissa

Neljänneksi varaa itsesi henkilökohtaiseen neuvontaan orientaatioprofiiliin, jossa muodostat /tarkennat selkeää kaksisuuntaista viestintää henkisten auttajiesi kanssa.

Riippuen siitä, kuinka pitkälle haluat jatkaa henkistä kasvua, tarjolla on yli 600 hengellisyyskurssia ja monia muita palveluita.

Tutustu sivustoon www.enjoyinnerpeace.com.au ja jos sinulla on kysyttävää, kysy vain .

John kiertää maailmaa opettaen ihmisiä puhumaan henkioppaidensa kanssa, luottamaan itseensä, löytämään elämänsä tarkoituksen ja rohkeutta jatkaa sitä.

Jos haluat Johnin tulevan alueellesi, ota yhteyttä häneen tai hänen henkilökuntaansa www.enjoyinnerpeace.com.au -sivuston kautta.

Myös jos olet myös sujuvasti Englanti ja on virheitä on translati on peräisin Englanti versio tähän käännetty versio kerro työhuoneeseeni tietotaitoa ja jos olet onnellinen tarkista käännöksen meille niin me iloisesti eteenpäin sanan dokumentin versio voit muokata. Kiitos jo etukäteen avusta ☺